

H
HQN™

Upper leedi

*Kas mees sundab läbi murda kaitsest
ja võita neiu südame?*

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

MARGARET MOORE

Proloog

London, mihkkipäev 1243

Sir Roald de Sayresi ninasõõrmed laienesid vastikusest, kui ta astus üle jäätmete Cloth Fairi kõrvaltänaval Smithfieldsi tapamaja ja St. Bartholemew' suure kiriku vahel. Teadlik mõõgast, mida ta kandis vasakul küljel, pigistas ta parema käega vöö vahele torgatud pistoda käepidet ja uuris tänavat, et leida meest, kellega ta pidi kohtuma.

„Sir Roald!” kostis kahedal sosinal kare Yorkshire'i aktsendiga hää. Varjulisest ukseraamistusest astus tänavale tugeva lihaselise mehe suur kogu. Ta kandis põlvpükse, tuunikat ja keepi, kõik paigatud ja mitte eriti puhtad.

Roald silmitses hämaras valguses seisvat kogu, püüdes ta nägu korralikult näha. „Martin?”

„Jah, isand,” vastas mees, noogutades oma pulstunud pead.

Roald lõdvestus veidi, kuid ei võtnud kätt pistodalt. „Ega sa kellelegi ei öelnud, et kavatsed minuga siin kohtuda?”

„Ei, isand,” vastas onu lossi endine garnisonikomandör.

„Ja sa ei öelnud kellelegi Ecclesfordis, et tuled Londonisse?”

„Ega ma loll ole, või olen?” vastas Martin kaheda naeruga.

Loll just mitte, aga ka tark mitte, mõtles Roald, mõõtes pilguga seda reeturlikku narri. „Kas kõik on nii, nagu sa lubasid? Garnison...”

„On nagu tallekesed tapamajas. Õpetasin neile nii vähe kui võimalik ja nende relvad on vanemad kui mu ema. Maksin kõige halvemate eest ja ütlesin lord Gastonile – kes ei oska korralikult mõõdal ja piigil vahet teha –, et need on kõige paremad.”

Ja pistisid hinnavahe kahtlemata taskusse.

„Need, kes on jäänud, ei oska ka korralikku kaitset kohale paigutada,” hooples Martin, suurekasvuline tõbras, kes ei hoolinud ilmselgelt pennigi oma endiste relvavendade saatusest. „Nad jooksevad ringi nagu peata kanad, kui te neile peale marsite.”

„Ja tema tütre? Leina pärast silmili maas, on nii?”

Irvitades nagu loll, kes ta oligi, Martin noogutas. „Nad nutsid ja ulgusid, kui ma lahkusin. Nad arvavad, et nende isa oli pühak või midagi taolist.” Martin irvitas jälle, laia inetu suu nurk kerkimas. „Ütlesin neile, et ma ei täida mingeid naiste käske – eriti selle leedi Mathilde’i omasid.”

Roaldil oli ükskõik, mis ettekäände see mees tema nõbude palgaliste hulgast lahkumiseks esitas, niikaua kui see ei puudutanud teda. „Sa ei öelnud kellelegi, et kohtud minuga täna õhtul?”

„Ei, isand.”

Rahul, et tema liit selle reeturliku molkusega oli ikka veel saladus, pistis Roald käe oma peenekoelise villase tuunika vahele ja võttis sealt nahkkukru. Tal polnud mingeid pakilisi finantsvajadusi tänu rahalaenajatele, kes olid teda aidates üksnes õnnelikud, kui said teada, et ta on Ecclesfordi lord Gastoni pärija ning saab varsti Kenti ühe kõige rikkama mõisa omanikuks.

Nagu alati, polnud see ainult mõte oma peatsest rikkusest ja võimust, mis teda soojendas. Kuidas ta paneb selle riika Mathilde’i

põrmus roomama, enne kui ta naise kogu ülejäänud eluks kuhugi kloostrisse saadab! Mis puutub Giselle'i... Roaldi niuded pinguldu-sid mälestuse juures tüdruku eeterlikust ilust. Ta paneb Giselle'i pa-rimale pakkujale mehele, aga mitte otsekohe. Oh ei, mitte otsekohe.

Martin selitas kurku, ilmselgelt ärevil oma tasu pärast.

Roald sirutas kukru välja, hinnates mõttes mehe tugevusi ja nõrkusi. Martin võis olla treenitud võitleja, kuid igal mehel oli oma haavatav koht. Suurekasvulised mehed olid aeglased ja lolle mehi oli kõigist kõige lihtsam lüüa.

Haaranud nahkkoti, tühjendas sõdur selle innukalt oma mõhna-lisse pihku, mündid kuupaistel helkimas. Aeglase hoolikusega, mis pani Roaldi hambaid kiristama, hakkas mähkam neid loendama, pannes mündid ükshaaval kukrusse tagasi.

„Kas sa arvad, et ma püüan sind tüssata, Martin?”

Martin vaatas kulmu kortsutades üles. Tema pilk lõi kõikuma ja ta viskas mündid, millest pooled olid alla oma õiget kaalu ja väärtust, kukrusse tagasi. „Ei, milord.”

Roald sõrmitses kalliskividega ehitud pistodapead oma vöö vahel. „Mida sa hakkad nüüd tegema, kui sa oled üsna rikas?”

Martin naeris. „Lõbutsen väheke ja otsin siis endale naise. Võib-olla ostan võõrastemaja.”

„Treenitud sõjamees kuluks mulle alati ära,” tegi Roald ette-paneku.

Martin raputas pead. „Vabandust, isand, kuid sellega olen ma lõpetanud. Ega ma enam nooremaks ega kiiremaks lähe. Aeg võtta, mille olen välja teeninud, ja rahuneda.”

„Nagu karjamaale viidud hobune, ah?”

Martin kortsutas kulmu, nagu ei meeldiks talle võrdlus, kuid noogutas siiski. „Jah, seda võiks öelda küll.”

„Noh, kahju, aga muidugi, kui sa seda eelistad,” tähendas Roald sõbralikult. „Soovin sulle siis head ööd, Martin. Ja kui

Vapper leedi

ma saan sinu heaks midagi teha, ei tohi sa kõhelda minu juurde tulemast ja palumast.”

Kummarduse ja veel ühe irvitusega sikutas sõdur oma juuksetutti ning hakkas Prantsuse aadlikust mööduma, et suunduda kõrvaltänava otsa poole.

Ta ei jõudnudki sinna. Rästiku väledusega haaras Roald tal selja tagant kaelast kinni ja tõukas oma ilusa hõbedase pistoda mehe roiete vahele.

Silmad pärani ja metsikud, ahmides õhku, raples Martin nagu kuivale tõmmatud kala, kui ta üritas end vabastada. Tema õnnetuseks oli Roald tugev, kuigi ta polnud ei suur ega lihaseline. Ja ta oli otsustav. Hoides suuremat meest ikka veel kinni, käsivars ümber kaela, tõmbas ta pistoda välja ja torkas uuesti sisse.

Nõrk ja veri küljest voolamas, vajus Martin haisvale maapinnale ja kukkus mütsatusega maha, kui Roald viimaks oma haarde vabastas.

Roald tõmbas hingeldades ja vastikuseilmel oma pistoda välja ning pühkis mehe kahtlemata kirpudest kubisevasse tuunikasse puhtaks. „Oleksid pidanud kandma soomussärki, sa loll härg,” pomises ta ja haaras kukru. Kakskümmend marka – või isegi osa sellest – oli ikkagi väärt, et seda endale jätta. Tema ahne väike hoorast armuke oli uuel Ecclesfordi lordilt kingitust nõudnud. Ta kingib naisele sõrmuse või mingi muu taolise kulina ja ta oli kindel, et naine on sobivalt tänulik. Lõppude lõpuks pole mingit tarvidust tulistjalu oma mõisasse tormata. Mathilde ja Giselle on oma isa surmast liiga häiritud, et teha veel mitu päeva midagi muud peale leinamise.

Mis Martinisse puutub, kui ta laip leitakse, eeldavad inimesed, et ta oli lihtsalt veel üks lollpea, kes tuli Londonisse ja laskis end maha tappa.

Neil on õigus.